

Знов на сторінках ранні тіні

Євген Плужник

Знов на сторінках ранні тіні
Покрали літери в очей...
Як непомітно вечір синій
Схиливсь до мене на плече!

Зіпрусь натовлений на лутку,
А там, де місто, – степ немов...
І чую – спогад, повний смутку,
В червоножилах тисне кров.

Промерзлий шлях... Швидкі тачанки...
І ось душа мала-мала!
А на снігу з чиєїсь ранки
Кров візерунки заплела.

Мовчить, умріяні сторінки! –
– Я справжнім болем догорів! ...
І знов за вікнами будинки
І мертве світло ліхтарів...